

[Aksel Larsen.]

priserne. Det vil formodentlig også være både ønskeligt og nødvendigt at indføre enten stop for tillægslån, som søges optaget i ældre bygninger og ejendomme, og som ikke tjener noget produktivt formål — jeg tænker her naturligvis i særdeleshed på udlejningsejendomme — eller også at indføre en særavgift på sådanne lån.

Lempelser i kreditpolitikken og selektive rentenedsættelser skulle kunne bidrage til at gøre eksporterhvervene mere konkurrencedygtige og bør derfor overvejes. De såvel af vort parti som af regeringspartiet fremsatte tanker om differentierede afskrivningsregler, hvorved særlig samfundsgavnige produktioner fremmes, trænger til at blive omsat i håndgribelig virkelighed og vil bidrage til at dræbe myten om folketingsflertallets erhvervsuvenlige politik. Det vil i det hele taget være af meget væsentlig betydning — og af langt større betydning end øjeblikkelige foranstaltninger — at der med langsigtet virkning tages fat på samfundsmæssigt at styre investeringerne og derved gavne erhvervslivet og landet. I den forbindelse vil jeg sige, at skabelse af en offentlig eller statslig investeringsfond, som tidligere af vort parti foreslået, også snart må blive en realitet.

Når man nu principielt griber ind i arbejdsmarkedets forhold, bør det overvejes, om ikke også regering og folketing har et ansvar for løsning af sådanne spørgsmål som arbejdstid og ferie. Det forekommer mig, at regeringen bør tilkendegive, og folketinget bør tilkendegive, at hvis ikke arbejdsmarkedets parter under de kommende overenskomstforhandlinger kan få truffet aftale om indførelse af 40 timers uge og 4 ugers ferie, hvis Arbejdsgiverforeningen fortsat skulle opretholde sin modstand her, ja, så må man overveje, om dette ikke er et problem, der kan og bør løses ad lovgivningens vej.

Alle synes enige om, at landbruget må have en vis øjeblikkelig kompensation. Forhåbentlig er der lige så stor enighed om, at der må gøres noget for de lønmodtagere, som uden egen skyld går arbejdsløse. Dageantallet for understøttelse bør forhøjes i de områder, for de fag, hvor dette er påkrævet, og understøttelsessatserne bør forhøjes,

så man nærmer sig virkelig erstatning for mistet arbejdsfortjeneste.

Ved engangsskatten søges midler skaffet til at dække statens større udgiftsbehov. Yderligere bedring af statsfinanserne må kunne nås ved besparelser. Vi har fået regeringens tilsagn om, at finanslovsforslaget skal blive gennemgået med det formål at finde frem til sådanne besparelser, og vi har bemærket os forsvarsministerens ord om, at dette også gælder de militære budgetter. Da det her drejer sig om i aller-egentligste forstand uproduktive udgifter — jeg går ikke for vidt, når jeg siger, at de set fra et dansk samfundssynspunkt nærmest er skadelige — må vi alvorligt henstille, at man på dette område følger Englands eksempel. Hvad enten man er tilhænger af afrustning eller ej, må man erkende det meningsløse i en stiv fastholden ved det i bedste fald forældede forsvarsforlig af 1960 og de militære udgifter, der er fastlagt.

Jeg kunne vel sige endnu mere om en langsigtet politik til gavn for produktion, eksport og beskæftigelse, men herom kan jo forhandles dels i det udvalg, der kommer, dels på anden måde. Det er glædeligt, at LOs repræsentantskab i sin resolution fremfører tanker og ønsker, der ligger helt på linje med, hvad jeg her har sagt, og jeg kan ikke tænke mig andet, end at regeringen vil være lydhar. Det fremgår efter min opfattelse også af det brev, regeringen har sendt vort partis folketingsgruppe som svar på vor hovedbestyrelsesresolution af 2. december.

Lad mig til slut sige, at efter de ordførertaler, vi har hørt i dag, tyder jo alt på, at der er partier her i folketinget, som ikke vil tage saglig stilling til lovforslagene og til forslag om andre foranstaltninger, men som er parat til at stemme imod alt med det ene formål at bringe regeringen til fald.

Lad mig samtidig sige, at topmålet af politisk demagogi vist må være nået gennem de sidste 14 dages kampagne i den borgerlige presse. Det er næsten grænseløst, hvilke tab for arbejderne den bebuder, hvis en dyrtidsportion sløjfes. Jeg står her f. eks. med Berlingske Tidende for 26. november, som i sin genialitet har regnet ud, at dyrtidsportionens bortfald vil koste hver lønmodtagerfamilie hundredtusinde kroner, og så hulker